

செய்தி

கலை, பண்பாட்டுப் பீடம்,
கிறிக்குப் பல்கலைக்கழகம்,
மட்டக்களப்பு.

தேசிய அரசுகளின் தோற்றம், முரண்பாடுகளில் தேசியவாதம் வகிக்கும் பங்கு

த. கிருஷ்ணமோகன்,
விரிவுரையாளர், சமூக விஞ்ஞானத்துறை.

அறிமுகம்:

Hans Kohn குறிப்பிடுவது போல் "இன்று சகல கண்டங்களிலும் தேசியவாத சகாப்தத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம்." தேசிய அரசுகளின் தோற்றத்திற்கும் மக்கள் இறைமையினைப் பெற்றுக்கொள்ளவதற்கும் முன்மையாக இருந்து செயற்பட்ட எண்ணக்கருவாக தேசியவாதமுள்ளது. சிறுபான்மையினங்கள் தமது சுயநிர்ணய உரிமையினை பெற்றுக்கொள்ள நடாத்தும் போராட்டங்களுக்கும் தலைமை தாங்குவது தேசியவாதமேயாகும். தேசிய அரசுகளின் இவற்றை மீது அழுத்தத்தினை கொடுக்கக் கூடியவற்றை மூலம் பொருத்தியதாகவும் இது உள்ளது. இன்றைய உலகின் போக்கினை தீர்மானிக்கும் வல்லமை கொண்ட இவ் எண்ணக்கரு தொடர்பான தெளிவான விளக்கத்தினை தரும் நோக்கிலும் இக்கட்டுரை எழுதப்படுகின்றது.

தேசியவாத கோட்பாட்டு நெறிமுறைகளை விளங்கிக் கொள்வதன் மூலம், இன்றைய முரண்பாடுகளுக்கான கோட்பாடு விளக்கமளிக்க இக்கட்டுரை முற்படுகின்றது.

தேசியவாதம் தொடர்பான ஆய்வென்பது மிகவும் ஆழமானது ஒவ்வொரு தேசிய அரசிற்கும் உள்ள

தனித்துவமான கொள்கைகள், இயல்புகளின் மூலம் இவற்றை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். தேசியவாதம் முரண்பாடுகளுக்கு தீர்வுகான பயன்படக்கூடிய தொன்றா? என்பதே இங்கு பரீட்சிக்கப்படுகின்றது.

இங்கு இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. முதலிலைத் தரவுகளின் அவசியம் உணரப்பட்டிருக்கவில்லை. இரண்டாம் நிலைத் தரவிலும் Hans Kohn மேற்கொண்ட ஆய்வுகள் பெருமளவிற்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தமிழில் தேசியவாதம் தொடர்பாக எழுதப்பட்ட நூல்கள், கட்டுரைகள் அருமைத் தன்மை உணரப்பட்டதன் அடிப்படையில் ஒரு பகுதியை நிறைவு செய்யும் நோக்கமும் இங்கு காணப்படுகின்றது.

01) கருத்தும் விளக்கமும்

தேசியவாதம் என்பது மனோநிலையும் (State of Mind) உட்பூர்வமான சமூக நடத்தையுமாகும். மனிதனின் உடம் சார்ந்த (Mental life of man) வாழ்க்கை முறையில் அகஉள்ளுணர்வாகத் (Ego-consciousness)தொழிற்பட்டு குறிப்பிட்ட குழு மக்களின் உள்ளுணர்வாக மாற்றமடைகின்றது. குழு உணர்வு

சமூக உள நடத்தைகளைக் கருத்திலெடுக்கின்றது. இதனால் தேசியவாதம் இன்றைய உலகில் பயன்பாடுடைய எண்ணக்கருவாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டுள்ளது. மக்கள் அரசிற்கு கீழ்ப்படியவும் தமது கடமைகளைச் சிறப்பாக செய்யவுமான கருவியாகத் தேசியவாதம் பயன்படுகின்றது. Hans Kohn "முதலாவதும் முதன்மையானதுமான உணர்வுச் செயற்பாடும் மனோநிலையுமாகும்". (State of mind) என்கிறார். Carlon J.H. Hayes "தேசியம், தேசப்பற்று ஆகிய இரண்டு உணர்வுகளையும் மிகைப்படுத்தி, உணர்ச்சிமிக்க இணைப்பாக்கி உருவாக்கப்பட்ட தேசியவாதம்" என்கிறார்.

தேசியவாதத்தின் முக்கியத்துவத்தினையும், வளர்ச்சியையும் விளங்கிக்கொள்வதற்கு இதன் கோட்பாட்டு மூலக்கணக்கிய தேசம் (Nation) தேசியம் (Nationality) தேசப்பற்று (Patriotism) சுயநிர்ணய உரிமை (Self-determination) ஆகிய எண்ணக் கருக்களை விளங்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

(அ) தேசம்:

தேசம் என்பது மானிடத் தொகுதியை குறித்து நிற்கின்றது. இம்மானிடத் தொகுதி வெவ்வேறுபட்ட இனக்குழுக்களைக் கொண்டதாகும். பொதுவான சிந்தனைகளையும் சுய உணர்வின்மையும்கொண்டவர்களாக இவர்கள் காணப்படுவார்கள். தமது உணர்ச்சிகளையும் சிந்தனைகளையும் வெளிப்படுத்த பொது மொழியினைப் பயன்படுத்தபவர்களாகவும் காணப்படுவர். தனியரசைத் தோற்றுவிப்பதற்கான பொதுவிருப்பத்தினையும் சிந்தனையினையும் உணர்வு பூர்வமாக கொண்டவர்களாக இருப்பர். Ernest Renan

"மக்கள் தாம் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு உணர்வின் மூலம் ஒன்றாக கட்டுப்பட்டு இருப்பதே தேசமாகும்.— ஒரே மொழியினைப் பேசுகின்றவர்களாக அல்லது ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக மக்கள் இருக்காவிட்டாலும் குறைந்தபட்சம் கடந்த காலப் பொதுச் சிந்தனைகளை நிறைவேற்றியவர்களாகவும் தங்களுடைய எதிர்காலச் சிந்தனைகளை அல்லது விருப்பத்தினை நிறைவேற்றுவவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்"

என்கின்றார். உள, ஆத்மமீத அம்சங்கள் மக்களை ஒன்றாகக் கட்டிவைப்பதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

தேசப்பண்பிற்கான (Nation Hood) உணர்வு, பொதுவான வரலாறு, ஒன்றாக கூடிவாழ்வதற்கான விருப்பம் என்பவற்றின் மூலம் ஆத்மமீதமாக தேசம் என்ற சிந்தனை விருத்தியடைகின்றது.

(ஆ) தேசியம்:

தேசியம் என்பது உள உணர்வு, அல்லது சமூக நடத்தை எனலாம். சமுதாயத்தின் வரலாற்று அபிவிருத்தியிணாடாகத் தேசியம் அபிவிருத்தியடைந்து வருகின்றது. தேசியத்தினை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு பல இயல்புகளைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். பொது வம்சாவழி, மொழி, பழக்கவழக்கங்கள், மரபுகள், மதம் போன்றன தேசியத்தினை அடையாளப்படுத்துகின்றன. இவ்வியல்புகளின் மூலம் மக்கள் ஒரே விதமான சமூக, மத, அரசியல் நிறுவனமாகத் தம்மை பிரதிபலிக்கின்றார்கள். சமூகவியலாளராகிய Louis

"மக்கள் ஏதோ ஒரு பொதுவான வம்சாவழியினை நம்புகின்றவர்களாகவும், பொதுவான கலாசாரப் பண்புகளையும் இறைமையையினையும் விரும்புகின்றவர்களாகவும் அல்லது பாரிய அரசியல் அல்லது கலாசார செல்வாக்கிற்கு முகம் கொடுப்பவர்களாகவும் உள்ளதே தேசியம்" என்கிறார்.

(இ) தேசப்பற்று:

தேசப்பற்று என்பதனை நாட்டின் மீதான விருப்பம் (Love of country) என பொதுவாக வரையறுக்கலாம். நாட்டின் மீதான உயர் விருப்பத்தினால் ஏற்படுகின்ற கீழ்ப்பணிவாக இது கருதப்படுகின்றது. நாட்டின் மீதான விருப்பம் என்பதை ஒரு தேசியம் தான் தொடர்ந் தேர்ச்சியாக வாழுகின்ற பிரதேசத்தின் மீதான விருப்பமாகக் கூட அடையாளப்படுத்தலாம்.

(ஈ) சுயநிர்ணய உரிமை:

சுயநிர்ணய உரிமை மக்களுடைய வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக அபிவிருத்தியடைந்து வருகின்றது. தேசியங்கள் அல்லது இனங்கள் தேசப்பண்பை (Nation Hood) அடைந்து அரசு பண்பை (State Hood) பெற்றுக்கொள்வதற்கு சுயநிர்ணய உரிமையே பிரதான கருவியாகும். சுயநிர்ணய உரிமை இன அல்லது தேசிய அடிப்படையில் மானிடக் குழுக்களால் வெளிப்படுத்தப்

படும் உள்ளாத்தமான உணர்வாகும். இவ் உள்ளாந்த உணர்வு ஒரே தேசத்தினை கொண்டவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றிணைத்து தனியரசைத் தோற்றுவித்து தங்களைத் தாங்களே ஆளுகின்ற உரிமையினை குறித்து நிற்பதாகும். கருங்கக் கூறின் ஒவ்வொரு தேசியமும் சுதந்திரமாகவும், சுயமாகவும், தமது தலைவியை தாமே நிர்ணயம் செய்யும் உரிமை எனலாம். ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனத்தின் அமெரிக்கப் பிரதிநிதியொருவர்

“கயநிர்ணய உரிமை என்பது எந்த அரசாங்கத்திற்கு தமது ஆதரவை வழங்கவேண்டும், எந்த தகைய வடிவை அரசாங்கம் எடுக்கவேண்டும், யார் அரசாங்கத்திற்கு தலைமைதாங்கவேண்டும், என்பவற்றைச் சுதந்திரமாகத் தீர்மானிப்பதற்கு மக்களுக்குள்ள உரிமை” என விபரிக்கின்றார்.

தேசியவாதத்தின் ஆரம்பம் என்பது மனிதன் தன் தேசம், தேசிய இனம் என்பவைகள் மீது கொண்டுவன உணர்வு பூர்வமான விசுவாசத்துடன் ஆரம்பமாகின்றது. தேசம் ஒன்று தேசப்பற்றால் உந்தப்பட்டு அறிவு பூர்வமாக ஐக்கியமடைந்து தமது சுதந்திரத்திற்காகப் போராடியதன் விளைவே தேசிய அரசுகளின் தோற்றமாகும். தேசம் என்ற உளவியல் செயற்பாட்டுடனும், அரசு என்பதற்கான வரையறை களுடனும் ஒன்றிணைந்து செல்கின்ற உளவியல் உணர்வாகும். ஆயினும் தேசியவாத உணர்வானது குறிப்பான வரலாற்று இயல்புகளினாலும் சிறப்பான சமூக கட்டுமானத்தினாலும் தீர்மானிக்கப் படுகின்றமை யால், தேசிய அரசின் இறைமையின் மீது அழுத்தத்தினை கொடுக்கக்கூடியளவிற்கு வளர்ச்சி யடைந்து வருகின்றது.

02 தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சி:

கி.மு 5ம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க மக்களின் நகர அரசு முறைமை ஆற்றுப்பள்ளத்தாக்குகளில் விவசாயத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தங்களைத் தாங்களே ஒழுங்கமைத்துக் கொண்டதாக காணப்பட்டது. நகர அரசுகள் தங்கள் முரண்பாடுகளுக்கான தீர்வுகளை பேச்சுவார்த்தை மூலம் பெற்றுக்கொண்டனர். இது இவர்களிடையே குழுநிலை தேசியவாதத்தினை (Parochial forms of Nationalism) தோற்றுவித்திருந்தது.

மைய அரசு அதிகாரம் இங்கு காணப்படாததுடன் ஒரு அரசின் மீது இன்னோர் அரசு தங்கியுமிருந்தது. தேசப்பற்று, தேசிய வாதம் ஆகியவற்றின் வடிவம் இங்கு காணப்பட்டது.

நகர அரசுகளை உரோமானியர்கள் வெற்றி கொண்டு ஸ்ரோயிக் தத்துவம் (Stoic Philosophy) உபதேசித்தது போல் உலக அரசினை உருவாக்க முற்பட்டனர். இத்தத்துவத்தைப் பின்பற்றித் தமது நிறுவனங்களையும் சட்டங்களையும் உருவாக்கிக் கொண்டனர். ‘சர்வதேசியம்’ என்பதை குறிக்கோளாகக் கொண்டு திருச்சபைக் காலத்தில் மத ரீதியாக ஏற்பட்டிருந்த இணக்கம் உலக அரசுகளை ஒன்றிணைத்து வைத்திருந்தது. இவ்விரு காலங்களிலும் உருவாகியிருந்த ‘சர்வதேசியம்’ பற்றிய சிந்தனை தேசியவாதத்திற்குரிய பண்புகளை மழுங்கடித்திருந்தது. எனவே, இக்காலங்களில் தேசியவாத வளர்ச்சியில் மந்தமான காலமாக கருதப்படுகின்றது.

மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் ஐரோப்பிய மக்களிடையே தேசியவாத உணர்வுகள் வேகமாக வளர்ச்சி யடைந்தன. இத்தேசியவாத உணர்வு இலத்தீன், கிரேக்க கிறிஸ்தவர்களிடையே தேசியப் போட்டியையும் பாப்ரசுக்கும், முடியாட்சிக்கும் இடையில் அதிகாரப் போட்டியையும் உருவாக்கியது. மக்கள் முடியாட்சியை ஆதரித்து பாப்ரசரால் முன்வைக்கப்பட்ட சர்வ தேசியத்தை எதிர்த்தார்கள். இது புதிய தேசிய மன்னர்கள் தோற்றம் பெறுவதற்கு காரணமாகியது. இவர்கள் தோற்றம் பெற்றபோது ஐரோப்பாவில் தேசிய அரசுகள் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கின.

தேசிய அரசுகளின் தோற்றம் வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக தொழிற்பட்ட தேசிய வாத உணர்வினை மக்களிடையே வளர்ப்பதில் பல சிந்தனையாளர்களும் நிகழ்வுகளும் பங்கேற்றிருந்தன. Luther, Calvin, Knox போன்ற சீர்திருத்தவாதிகள் திருச்சபையின் ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். Luther ஜேர்மனியிலும், Calvin பிரான்சிலும், Knox ஸ்கொட்லாந்திலும் மதச் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைப் பரப்பினர். இவர்களின் சீர்திருத்தம் நாட்டுப்பற்றின் அபிவிருத்திக்குப் பங்களிப்புச் செய்தது. இது திருச்சபைக்கும், லெளகீக அதிகாரம் கொண்ட அரசிற்கும் இடையில் முரண்பாட்டினைத் தோற்றுவித்து சர்வாதிகார ஆட்சியை முதன்மைப்படுத்தியது. உயர்ந்த நோக்கமும்

சர்வாதிகாரமும் கொண்ட மன்னர்கள் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், போர்த்துகல், ஸ்காட்லாந்து நாடுகளில் தமது அதிகாரத்தினைப் பரப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

இக்காலத்தில் மரக்கியவல்லியின் எழுத்துக் களும் மிகுந்த செல்வக்கைச் செலுத்தின. இவை தேசப்பற்றுணையும் தேசிய அரசுகளின் ஒற்றுமையினையும் வலியுறுத்துவனவாகவும் வெளிநாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து அரசினால் பாதுகாப்பதாகவும் இருந்தன. இத்தோக்கத்தினை அடைவதற்காக தனிமுதன்மை அதிகாரம் கொண்ட மன்னராட்சி முறையைவிட இவ் வலியுறுத்தினர். இவரது கருத்துக்கள் திருச்சபையின் உயர் அதிகாரத்திற்கு தெரிவாக ஐரோப்பாவில் பலமான, நேர்மையான, சீரான தன்மையுடைய மன்னர்களினால் ஆளப்படுகின்ற கத்தோலிக்க அரசுகள் உருவாக்கப்பட்ட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தின.

மறுமலர்ச்சிக்காலம், மொழிஇலக்கியம், அரசியல், பொருளாதாரம், மதம் ஆகிய சக்திவாய்ந்த காரணிகள் மீது தாக்கத்தினை செலுத்தியது. இதனால் வெவ்வேறுபட்ட தேசிய இனங்கள் தோற்றமடைந்தன. ஆயுதத்தில் கிடுக்கம், இலத்தீன் என்பன ஐரோப்பாவின் முதன்மை வாய்ந்த மொழிகளாகக் காணப்பட்டன. இந்தியைமற்ற ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, இத்தாலி மொழிகள் வெவ்வேறுபட்ட மக்களின் மொழிகளாயின. அச்ச இயந்திரத்தின் கண்டுபிடிப்பு, பதிப்பு என்பன இம்மொழிகளின் இலக்கியங்கள் வளர்வதற்கு உதவியாக இருந்ததன் விளைவாகப் புவியியல் ரீதியாக நிச்சயிக்கப்பட்டதும், கயமொழி, கலாசாரம், பாரம்பரியங்கள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட, ஒருங்கமைக்கப்பட்ட மக்கள் கூட்டத்தை வடிவமாக்கி புதிய தேசிய அரசுகள் தோற்றம் பெற்றன.

தேசிய அரசுகளின் எழுச்சியின் பொருளாதாரமும் வந்ததமும் அபிவிருத்தியடைந்தன. புதிதாகத் தோற்றம் பெற்ற அரசுகளும் அதன் ஆட்சியாளர்களும் வந்தகச் சுரண்டலை நோக்கமாகக் கொண்டு, கடற்பிரயாணங்களை மேற்கொண்டு புதிய பிரதேசங்களையும், அரசுகளையும் கண்டுபிடித்தனர். பழைய வந்தக நகரங்களாக காணப்பட்ட Venice, Genoa மட்டுமன்றி வேறுபல தேசிய அரசுகளிலும் வந்தக நகரங்கள் தோற்றம் பெற்றன. தேசிய

அரசுகளின் ஆட்சியாளர் வாணிபவாதத்தை (Mercantilism) நடைமுறையில் பின்பற்றினர். வாணிபவாதம் யுத்தங்களுக்கு தலைமைதாங்க, ஐரோப்பிய வந்தகம் தேசிய தன்மையினை பெற்றுக் கொண்டது. யுத்தங்கள் தேசிய மகிமை அல்லது நாட்டுப்பற்று வளர்வதற்கு உதவியது.

(அ) தேசியவாதத்தின் நவீன வளர்ச்சி

தேசியவாதத்தின் நவீன வளர்ச்சியில், பிரான்சியப் புரட்சி முதன்மையானதாகும். 1789இல் பிரான்சிய மக்கள் மன்னர்களின் சர்வாதிகார ஆட்சிக்கு எதிராகப் புரட்சிசெய்து, அதன்மூலம் ஜனநாயக அரசியலை முன்வைத்துச் சுதந்திரமும், இறைமையும் கொண்ட மக்கள் அரசாகப் பிரான்சைப் பிரகடனப்படுத்தினர். இப்புரட்சியானது, "எல்லா மனிதர்களும் சமத்துவமாக உருவாக்கப்படுகின்றார்கள். பிறக்கும் போது பரிசு முடியாத சில உரிமைகளுடன் பிறக்கின்றார்கள்" போன்ற கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தி, வலியுறுத்தி நின்றது.

நவீன தேசியவாத உணர்வின் பிறப்பிடமாக பிரான்ஸ் காணப்பட்டமைக்கு பல்வேறு காரணிகள் ஒருங்கிணைந்து செயற்பட்டன.

01. Voltaire என்ற அறிஞர் திருச்சபையின் நடவடிக்கைகளையும், அதன் சர்வாதிகாரத்தையும் கடுமையாக தாக்கியமை.
02. Montesquieu, Rousseau ஆகியோர்களின் மக்கள் இறைமை பற்றிய கருத்துக்கள்.
03. 1776ல் நிகழ்ந்த அமெரிக்க புரட்சி பிரான்சிய மக்கள் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கம் ஆகியன வாகும்.

"ஆரம்பகாலத் தேசியவாதம் தனிமனித ஆட்சியாக இருந்தது. தேசம் என்ற வண்ணக் கருவானது குறுகிய நோக்கில் பிரசைகளின் தொகுதி என கருதிக்கொள்ளப்பட்டது. இதுவே பிரான்சியப் புரட்சிக்குக் காலாக அமைந்தது. ஏறக்குறைய முதல் தடவையாகப் பிரசைகளினது உரிமைகளும் விருப்பமும் பிரபலமான ஜனநாயகம் என்பதை அறிமுகப் படுத்தியது."

என Quincy Wright கூறுகின்றார். 17ம், 18ம்

நூற்றாண்டுகளிலும் அதற்குப் பின்னரும் தேசிய அரசுகளுடன் நெருக்கமாக இணைந்து தேசியவாதம் அபிவிருத்தியடைந்தமைக்கு பிரான்சியப் புரட்சியே காரணமாகும். Hans Kohn இது தொடர்பாக கூறும் போது,

“17ம், 18ம் நூற்றாண்டில் மேற்கேரோப்பா, அமெரிக்கா போன்ற பிரதேசங்களில் தோற்றம் பெற்ற தேசியவாதம் 19ம் நூற்றாண்டில் பொதுவான தேசியவாத இயக்கமாகவும் 20ம் நூற்றாண்டில் உலகளாவிய தேசியவாத இயக்கமாகவும் வளர்ச்சியடைந்தது.”

என்கின்றார்.

19ம் நூற்றாண்டின் கைத்தொழில் புரட்சியினால் ஏற்பட்ட புதிய கண்டுபிடிப்புகள் இயந்திரங்களின் அதிகரிப்பு, பொருட்களின் உற்பத்தி, உற்பத்திகளின் அமைப்பு என்பன தேசியவாதத்திற்கான அடிப்படைகளாயின. சர்வதேச வர்த்தகம் துரிதமடைந்ததுடன் தேசிய வர்த்தகமும் வங்கித் தொழிலும் அதிகரித்தன. போக்குவரத்திலும் வெகுசனத் தொடர்பிலும் சமூகப் பொருளாதார வாழ்விலும் புரட்சிகர மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. இம்மாற்றங்கள் நவீன தேசியவாத எழுச்சிக்கு உதவின.

19ம் நூற்றாண்டு தேசியவாத கோட்பாட்டிற்கும் நடைமுறைக்கும் ஏற்படைய ஒரு காலகட்டமாகும். ஐரோப்பாவின் தேசியவாத நடைமுறையினை ஜேர்மனிய, இத்தாலிய ஐக்கியம் எடுத்துக்காட்டின. ஏனைய ஐரோப்பிய அரசுகளாகிய கிறீஸ் (Greece) பெல்ஜியம் (Belgium) தேசியவாத எழுச்சியின் பெறுபெறாக தேசப்பண்பைப் (Nation Hood) பெற்றன. இவற்றைவிடப் போலந்து (Poland) அயர்லாந்து (Ireland) அஸ்திரோ - கங்கேரியன்களில் (Austro - Hungarian) ஆழமான தேசியவாத உணர்வுகள் கிளர்ச்சிகளாக வெளிக்காட்டப்பட்டன. காலப்போக்கில் தேசியவாதமானது ஐரோப்பிய நிகழ்வானதை பின்னர் ஏனைய கண்டங்களுக்கும் பரவிக் கொண்டது. ஸ்பானிய, போர்த்துகீய காலனித்துவத்திலிருந்து பல புதிய அரசுகள் தமது சுதந்திரத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டன. 19ம் நூற்றாண்டில் தேசியவாதமானது ஏனைய சித்தாந்தங்களாகிய ஜனநாயகம் (Democracy) தொழில்மயவாதம் (Industrialism) ஏகாதிபத்தியம்

(Imperialism) தாராண்மைவாதம் (Liberalism) ஆகியவற்றின் மனோபாவங்களுடன் தொடர்புபட்டிருந்தது. Vienna மகாநாட்டைத் தொடர்ந்து தாராண்மைத் தேசியவாதம் (Liberal Nationalism) மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் ஆதரவுடன் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. மத்தியதர வர்க்கம் என்பது கைத்தொழில் மயமாக்கத்துடன் வளர்ச்சியடைந்ததாகும். இப்புதிய சக்தியின் பிரதிபலிப்பால் அனேக அரசுகள் விழிப்புடைந்து தமது தேசிய சுதந்திரத்திற்காகப் போராடத் தொடங்கின. 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் வல்லரசுகளுக்கிடையில் கைத்தொழில், வர்த்தகம் என்பவற்றில் போட்டி ஏற்பட்டு இராணுவபலம் அதிகரித்தது. இறுதியில் இது உலக யுத்தங்களை தோற்றுவித்தது.

முதலாம் உலகப்போரினைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட சர்வதேச சங்கத்தினாலும் (League of Nation) Locarno Kellogg உடன்படிக்கையினாலும் “சர்வதேசியத்தை உருவாக்க முயற்சிக்கப்பட்டது. Versailles உடன்படிக்கை 1919 இல் கைச்சாத்திடப்பட்டு முன்று வருடங்களின் பின்னர் இத்தாலியில் பாசிசம் எழுச்சியடைந்தது. இதேபோல் 1930 களில் ஜேர்மனி, யப்பான் ஆகிய நாடுகளில் பாசிசம் எழுச்சியடைந்தது. இது முழுநிறை அதிகாரம் கொண்ட தனிமனித ஆதிக்கமுடையதாக இருந்தது. அக்கால சமூக, அரசியல், பொருளாதார சூழ்நிலையில் ஆயத்தானதாகவும், கொடுமையானதாகவும், சக்தி வாய்ந்ததாகவும் பாசிச தேசியவாதம் காணப்பட்டது. விளைவு, உலகம் இரண்டாவது உலகப்போரைச் சந்தித்தது.

இரண்டாம் உலகப்போரில் அச்ச நாடுகள் தோற்கடிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பாசிசம் கம்யூனிசத்தினால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. கம்யூனிசம் சோவியத் யூனியனுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் தேசியவாத இயக்கமாக வளர்ச்சியடைந்தது. சோவியத் யூனியனின் ஆட்சியாளர்கள் ஏகாதிபத்திய, காலனித்துவ எதிர்ப்பாளர்களுக்கும் ஆசிய தேசியவாத போராட்டத்திற்கும் ஆதரவளித்தனர். ஆசிய ஆயிரக்க நாடுகள் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு இது பலமான தளமாக அமைந்தது. தேசியவாதமானது இன்று புதிய அரசுகளில் மட்டுமன்றி ஐரோப்பிய நாடுகளில் மீண்டும் புரட்சிகர இயல்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. Hans

Kohn குறிப்பிடுவது போல “இன்று சகல கண்டங்களிலும் தேசியவாத சதாப்தத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.”

03. தேசியவாதமும், சிறுபான்மையினமும்:

உலக சமாதானத்தை நேசித்தவர்கள் இரண்டு அல்லது இரண்டுமே மேற்பட்ட தேசியங்களுக்கிடையில் எதிர்காலத்தில் முரண்பாடுகள் ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக ஒவ்வொரு தேசியத்திற்கும் தனியான தேசிய அரசுகளை உருவாக்க முயற்சித்தார்கள். இவ்வாறு செய்வது இலகுவானதல்ல. தேசிய அரசொன்றிற்குள் பல இனமக்கள் வாழ்கிறார்கள். மொழி, தேசியம், மதம் என்ற சிக்கலான முறையில் இவர்கள் கலந்து காணப்படுகிறார்கள். இவர்களை தெளிவான தேசங்களாக பிரித்தெடுப்பது சிக்கலானதாகும்.

எடுத்துக்காட்டாக கிறீஸ்தில் பல்கேரியர்களும், பல்கேரியாவில் கிரேக்கர்களும், யுகோஸ்லாவியாவில் ருமேனியர்களும், ருமேனியாவில் யுகோஸ்லேவியர்களும் செக்கோஸ்லேவியாவில் ஜேர்மனியர்களும் வாழுகின்றார்கள்.

ஒவ்வொரு தேசிய அரசிற்குள்ளும் வாழும் தேசிய சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் மத்தியில் எப்போதும் பெரும்பான்மை இனத்தவர் மீது அச்சவுணர்வு இருந்து வந்தது. வெளிநாட்டு சக்திகளின் உதவியுடன் ஒவ்வொரு தேசியமும் சுயநிர்ணய உரிமையினை கோரின. இச்சிக்கல்கள் எதிர்காலத்தில் உலக சமாதானத்திற்கு பெரும் அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் என்பதால், சர்வதேசச் சட்டம் மூலமாக ஒவ்வொரு தேசியத்தினதும் சுயநிர்ணய உரிமை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அடிப்படை உரிமைகள் பேணப்பட வேண்டும் எனக்கூறப்பட்டது. இச்சட்டத்தின்படி உடையில் போலந்து, ருமேனியா, யுகோஸ்லேவியா, செக்கோஸ்லேவியா, கிறீஸ் போன்ற தேசிய அரசுகள் மொழி, இன, மத சிறுபான்மை குழுக்களுக்கு சம உரிமைகளை வழங்கின. நீண்ட காலத்தில் இச்செயற்பாடுகள் உண்மையான சமாதானத்தினை வழங்கவில்லை. சிறுபான்மையோர் தொடர்பாக கொடுக்கப்பட்ட உறுதி மொழிகள் தமது இறைமையினை எதிர்காலத்தில் பாதிக்கலாம் என ஒவ்வொரு அரசும் அச்சம் கொண்டன. இதனால் இன முரண்பாடுகள் தவிர்க்க முடியாத நிகழ்வாகின. இதனைத் தடுக்க சர்வதேசச் சங்கம்

முயற்சித்ததாயினும் தவறு இழைப்பவர்களை தண்டிக்கக்கூடிய அதிகாரத்தினைப் பெற்றிருக்கவில்லை. இன முரண்பாடுகள் உச்சக்கட்டத்தினை அடைவது தவிர்க்க முடியாததாகியது. கங்கோ, ருமேனியாவில் யூதர்களும், போலந்தில் உக்ரேனியர்களும் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் இருந்ததுடன், மிகவும் பாதிக்கவும்பட்டனர். தேசிய விரோத உணர்வும் இனக்கிளர்ச்சியும் எழுச்சியடைந்தன. “சிறுபான்மையினர் பாதுகாப்பு” என்ற கோட்பாடு சிதைக்கப்பட்டது. ஜேர்மனியில் இன உணர்வுகளை எழுச்சியடைந்தது. நாசிசம் வளர்ச்சி பெறலாயிற்று. யூதர்கள் துன்புறுத்தப் படலாயினர். இது ஜேர்மனியின் தேசியவாத இயல்பாக வெளிக் காட்டப்பட்டது. சிவில் சேவை, தனியார்துறை, இராணுவம் ஆகிய துறைகளில் இருந்து யூதர்கள் அன்னியப்படுத்தப்படவேண்டும் எனச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. சமூக, பொருளாதாரத் தடை என்பது யூதர்களுடைய வாழ்வின் பெரும் கஷ்டத்தினை ஏற்படுத்தியது. இதனால் ஜேர்மனியை விட்டு யூதர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் வெளியேற வேண்டியேற்பட்டது. இதுவே பின்னர் யூத தேசியவாதம் வளர்வதற்கும், பாலஸ்தீனத்தில் இஸ்ரவேல் என்ற புதிய அரசு யூதர்களிற்காக உருவாக்கப்படவும் காரணமாக அமைந்தது.

சோவியத் யூனியனில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மறுசீரமைப்பும் வளைகுடாப்பிரதேசம் மீண்டும் உலகில் தேசியவாத உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தின. Warsaw ஒப்பந்த அணிகலைக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து கிழக்கேரோப்பிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட புரட்சிகள் மீண்டும் மக்கள் இறைமையினை வேண்டிற்றன. மக்கள் தமக்கு ஏற்ற ஆட்சிமுறையினை உருவாக்கிக் கொண்டார்கள். யுகோஸ்லேவியாவில் சிலோவேனிய மக்களும், குரோசிய மக்களும் தனியாக கோரிப் போராட்டம் நடாத்தினர். பொஸ்னியாவில் சேபியர்களுக்கும் இஸ்லாமியர்களுக்கும் இடையில் யுத்தம் நிகழ்ந்தது. சோவியத் யூனியனில் இணைந்திருந்த 15 குடியரசுகளில் 10 குடியரசுகள் தனியரசாகிக் சென்றதுடன் அதனை உலக நாடுகள் அங்கீகரித்துக்கொண்டன.

முரண்பாடுகளும் யுத்தங்களும் தீவிரவாத உணர்வுகளினால் ஏற்படுகின்றன. யுத்தங்கள் என்பது தேசியம் ஒன்று ஏனைய தேசியத்தில் வைத்திருந்த

நம்பிக்கைகளை இழக்க வைக்கின்றன. மக்களுடைய மனங்களில் பரஸ்பரம் நம்பிக்கையின்மையைத் தீவிரவாதிகள் ஏற்படுத்துகின்ற போது ஒரு நாட்டின் உள்-விவகாரங்கள் குழப்பமடைகின்றன. ஒவ்வொரு தேசிய அரசுகளும் பல்லின மக்களை உள்ளடக்கியுள்ளன. இவர்கள் தேசப்பற்றின் பெயராலும் தேசியத்தின் பெயராலும் எழுச்சியடைகின்றார்கள். மதம், இனம், மொழி என்பன தேசிய உணர்வினை வளர்ப்பதில் முதன்மை பெறுகின்றன.

முடிவுரை:

ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்கான போர்களும் சுயநிர்ணய உரிமைகளுக்காக சிறுபான்மையின நாட்டும் கிளர்ச்சிகளும் இன்று தேசியவாதத்தினால் வறிநடாத்தப்படுகின்றது. தேசியவாதத்தினை மதிப்பிடுகின்றபோது அடிப்படையில் இரண்டு வினாக்களுக்கு விடை தேட வேண்டியுள்ளது.

1. தேசியவாதத்திற்கும், பலாத்காரத்திற்கும் இடையில் நெருங்கிய உறவு உள்ளதா?
2. தேசியவாதமும் தேசிய அரசும் உலகில் பயனுடையதா அல்லது தீமையானதா?

ஒரு சமூகம் சர்வதேச சமூகத்துடன் தன்னை ஒன்று படுத்தவும் ஒருவர் குறிப்பிட்ட இனத்துடன் சேர்ந்து வாழவும் தேசியவாதம் உதவாமலின் அது பயனுடைய தாயிருக்கும். இது பலாத்காரத்திற்கும் விஸ்தரிப்பு வாதத்திற்கும் பயன்படக்கூடாது. ஒரு நாடு தேசியவாதத்தினை வளர்த்து இன்னோர் நாட்டினை கைப்பற்றவோ அல்லது இன்னோர் நாட்டின் நலனுக்கு முரணாக நடக்கவோ முற்படுமாயின் இராணுவ நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டு சமாதானமும் அமைதியும் சீர்குலைபும்.

கல்விபாளர்கள் சர்வதேச ஒழுங்கில் மாற்றம் ஏற்பட்டால்தான் தேசிய அரசுகளுக்கு பாதுகாப்பு வழங்க முடியும் என வாதிடுகிறார்கள். ஏனெனில் தேசியவாதிகள் தங்கள் கொள்கைகளை கைவிடுவதிலும் பார்க்க தங்களுக்கும் தங்கள் ஆதரவாளர்களுக்கும் ஏற்படும் கஷ்டங்களையும் அழிவுகளையும் ஏற்கத் தயாராக இருக்கின்றார்கள். உள்நாட்டில் ஏற்படும் யுத்தங்களுக்கும் அழிவுகளுக்கும் தேசியவாதிகளை காரணமாக உள்ளனர். இயந்திரங்கள் உலக யுத்தங்களின் மூலம் ஏற்பட்ட அழிவுகளிலும் பார்க்க அதிகமானது எனப் புள்ளிவிபரங்கள் காட்டுவதாக இவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

உலகம் எங்கும் இன அடிப்படையில் பிர் வினைக்கான கோரிக்கைகள் வளர்ச்சியடைந்து வந்தவுடன், பலமான அழுத்தத்தினையும் கொடுத்து வருகின்றது. நன்கு ஸ்திரமான நிலையில் இருக்கும்

அரசாங்கங்களை அரசியல் ரீதியாக சிதைத்து விடுமளவிற்கு இனமுரண்பாடுகள் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன. இங்கிலாந்தில் ஜரிஸ் கொரில்லாக்கள் போராட்டமும் இந்தியாவில் காஸ்டீர் மக்களின் போராட்டமும் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகவுள்ளது. அரசியல் ரீதியான ஒன்று படுத்தலையும் அங்கத்துவ நாடுகளின் அரசாங்க அதிகாரங்களையும் பரவலாக்குவதன் மூலம் தேசியவாத நோக்கங்களை திருப்பிப்படுத்துவதற்கு ஐரோப்பிய சமூகம் முயற்சிக்கின்றது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக பெல்ஜியத்தில் வசிக்கும் Flemings, Walloons இன மக்களிற்கு கலாசார சுயாட்சியை வழங்குவதற்காக பெல்ஜியம் தனது அரசியலமைப்பைத் திருத்தியுள்ளது. கனடா, பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் பேசும் மக்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப தனது அரசியலமைப்பைத் திருத்தியுள்ளது. இத்தாலி ஜேர்மன் மொழி பேசும் மக்களிற்காக தன்னாதிக்கமுள்ள மாகாண அரசொன்றை நிறுவியுள்ளது.

முடிவாக, தேசியவாதம் ஒற்றுமையினை ஏற்படுத்தலாம் அல்லது ஒரு நாட்டை சிதைத்து பலவீனப்படுத்தலாம். சர்வதேச மட்டத்தில் தேசியவாதிகளின் கோரிக்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகள் பெருமளவிற்கு தேசிய சர்வதேச சூழ்நிலையினை சீர்குலைக்கின்றன. சர்வதேச முரண்பாடுகளில் 70% மாணவை சுயநிர்ணய உரிமைக்காக சிறுபான்மையின நாட்டும் கிளர்ச்சிகளாலும் ஏகாதிபத்திய நலன்களாலும் ஏற்படுகின்றன. இன்று தேசியவாதம் யுத்தங்களுக்கும், கிளர்ச்சிகளுக்கும் தலைமை தாங்கும் அக உணர்வாகவுள்ளது.

Reference:

01. Kohn, Hans, *The Idea of Nationalism; A Study in its origins and Background*, 1st edi, New York: Collier-Macmillan, 1944
02. Chavan R.C, *Nationalism in Asia*, sterling Publishers Pvt, Ltd, New Delhi, 1973.
03. Pallmer D. Norman; Perkins, C. *Howards International Relation; The World Community in Transition*, Scientific book Agency, Calcutta, 1969.
04. Couloumis A. Theodore; Wolfe H. James, *Introduction to International Relation; Power and Justice* Prentice - Hall of India Pvt. Ltd. New Delhi, 1986
05. Smith D. Anthony, *Nation and Nationalism in A Global Era*, Polity Press, 1995.